

En berättelse om en ny värld av

— VIVIAN STUART —

ÅTERFÖRENADE

PIONJÄRERNA

En berättelse om en ny värld av

— VIVIAN STUART —

ÅTERFÖRENADE

PIONJÄRERNA

ÅTERFÖRENADE

Vivian Stuart

Återförenade – Pionjärerna 4

Originalets titel: The Settlers 2

Copyright © Vivian Stuart, 1980

Copyright © Jentas ehf. 2021

ISBN 978-9979-64-277-0

Mångfaldigande av innehållet i denna bok, helt eller delvis, är enligt lagen om upphovsrätt förbjudet utan medgivande av förlaget. Förbudet gäller varje form av mångfaldigande genom tryckning, kopiering, bandinspelning, elektronisk lagring och spridning etc.

KAPITEL 1

Timothy Dawson var på ovanligt dåligt humör när han höll in sin häst utanför Jenny Taggarts hus. Det var i slutet av juni och vädret var behagligt svalt, men hans ursinne hade kokat till glödande hetta under den mer än tjugo kilometer långa ritten från Sydney och när lille Justin ivrigt kom springande för att möta honom fick han en knuff för besväret.

Inne i stugan, där de hade ätit sitt middagsmål, studerade Watt Sparrow nykomlingens åskliknande ansikte med en blandning av spänning och förvåning. Innan den lille mannen gick ut för att ta hand om Tims häst, sa han lågt och varnande till Jenny:

— Tim Dawson ser ut att var' på ett satans humör, flicka. Han klippte precis till stackars Justin och det är då inte likt Tim, eller hur? Det är bäst vi ger'en ett glas sprit och sen får du vänta tills du kommer på vad som har hänt me'en.

Jenny följde det förståndiga rådet. Hon visste att Watt tyckte om Timothy Dawson och sällan, om ens någonsin, kritiserade honom. Däremot hände det att Justins självutnämnde morfar var spydig mot henne, för att hon vägrade att »sköta sina kort», som han uttryckte det. Enligt Watt var det hon själv som rådde för sitt ogifta tillstånd, inte Timothy. Hon suckade, reste sig från bordet och ställde en liten keramikmugg bredvid kaggen med Jamaicarom, samtidigt som Timothy kom instampande.

— Ta för dej, uppmanade hon när han bara nickade kort mot henne. Du ser ut att behöva det.

— Det gör jag vid Gud! Han skvätte rom i muggen och drack, som om det hade varit vatten. Vid Gud, Jenny, det gör jag! Och

kunde jag lämna den här infernaliska kolonin med nästa fartyg skulle jag göra det. Olyckligtvis har jag inte råd med det.

Han lät bitter och upprörd och Jenny följde Watts uppmaning, satte sig på sin stol igen och väntade under tystnad, på att han skulle avbörda sig.

Inte förrän efter flera rommuggar till var han redo att tala. Han utbrast med halvkvävd röst:

— Nu har den nye guvernören varit här i över nio månader! Han lovade att återinföra civil administration, att sätta stopp för de där fördömda officerarnas tjuvaktiga affärer och se till att nybyggarna fick sin rätt, inte sant? Och vad har han gjort, om jag får fråga? Säg mej det!

Jenny försökte helt obetänksamt ta guvernören i försvar genom att påpeka att civila fredsdomare numera skipade rättvisa tillsammans med militärer.

— Och, tillade hon, guvernören har personligen besökt alla bebyggda platser. Han ...

— Just det! Och när han inte är ute och jagar efter vild boskap försvinner han för flera veckor i taget på sina »upptäcktsresor». Timothy stirrade dystert ner i sin bägare. Jag är medveten om att han är sjöofficer så att han antagligen har det där i blodet och det är möjligt att det kommer att visa sej att några av hans upptäckter kan bli till nytta. Den där vilda boskapen blir det troligen. Det finns kanske kol i den där floden som den skeppsbrutna besättningen från Sydney Cove säger att de har hittat och att den där unge Brass, läkaren, från Reliance, kommer att hitta en väg över Blue Mountains. Guvernören själv kommer kanske att ta sej över dem, men vad tusan har vi för glädje av alla de där upptäckterna när all förtjänst går till officerarna? Och när guvernören, trots alla löften, faktiskt hjälper män som Macarthur!

— Jag vet inte, bekände Jenny. Hon anade att han ännu inte

hade avslöjat den verkliga orsaken till sitt ursinne och hon gick fram till spisen, tog ner burken med den inhemska tobaken och ställde den bredvid hans pipa bredvid rommen.

— Hoppas du att du ska kunna blidka mej, Jenny? frågade han utan att le. Du kommer inte att lyckas. Jag har skäl att vara arg och det har förbaskat mej varenda nybyggare, som har svettats och slitit här mot en knapp belöning.

Han började av gammal vana att stoppa sin pipa, medan Jenny undrade, om han fortfarande var bitter för att guvernören hade gett nybyggarna order att avstå från några av sina arbetsfångar till förmån för brådskande offentliga arbeten? En sådan brådskande angelägenhet var lossningen av fartyg och det kunde knappast någon protestera emot. En annan sak, som också var viktig i guvernörens ögon, var byggandet av en domstolsbyggnad och ett större fängelse i Sydney. Både kårofficerarna och nybyggarna hade följt guvernörens påbud, men Jenny visste genom Tom Jardines berättelse, att de jordägande officerarna hade lyckats lösa det problem med brist på arbetskraft, som uppstått, genom att tvinga konvalescenter från sjukhuset i Parramatta att arbeta på deras gårdar, men det hade blivit en kortvarig glädje. Så fort doktorerna Balmain och Atkins fått höra talas om det hade den trafiken upphört.

Timothys bittra röst avbröt hennes tankar.

— Den här månaden hade det kommit tre fartyg, Jenny — Britannia och Ganges med fångar från Irland och Hans Majestäts Reliance från Kap. Supply kom i hamn några veckor tidigare, i maj, efter en resa till Kapstaden för att köpa boskap på uppdrag av guvernören. Priserna har varit förmånliga sedan våra trupper tog kolonin från holländarna och Reliance skickades dit i samma ärende. Men för vilkas räkning, tror du? Jenny såg undrande på honom.

— Om guvernören har skickat dem måste det väl vara för det

allmännas skull ... för att köpa boskap till kronans ...

— Inte alls! avbröt Timothy och slog handen med pipan så hårt i bordet att pipskaftet gick av. Enbart för kapten Macarthurs skull! Reliances chef, kapten Waterhouse vid kungliga flottan, har levererat en hjord merinofår som köpts för hans räkning av en viss överste Gordon. Sextio djur, däribland två baggar av förstklassig sort. I papperen står förstås bara tjugo på honom men resten står på hans kårofficerare — Foveaux, Brace, Cummings. Det kom jag underfund med när jag försökte köpa några djur för egen räkning.

— Fick du inte köpa någonting alls? frågade Jenny, som hade svårt att tro sina öron. Han skakade på sitt kortklippta, ljusa huvud. Men några av djuren ska väl ändå gå till kronans farm? fortsatte hon.

— En del nötboskap, ja. Tjugosex kvigor och tre tjurar av undermålig kvalitet. De får Supply hade med sej — ungefär ett tjog — var i så dålig kondition att de bara dög till slakt och de gick till kommissariatet. Supply hade en svår resa och förlorade hälften av djuren i lasten. Det sägs att hon ska dömas ut och att man ska använda hennes tågvirke och segel till andra fartyg. Det betyder att vi bara har två skepp kvar i kronans tjänst — Reliance och Francis. Eftersom det är krig i Europa lär de inte skicka oss fler, fränsett fångtransporter och depåfartyg och de chartras av Macarthur och hans vänner för privat trafik så fort de kommer i hamn. Kapten Ravens Britannia har chartrats permanent av kåren och går i pendeltrafik mellan Sydney och Bengalen. Tycker du att det är underligt att jag är arg och att jag har svårt att hoppas att någon ska tillvarata nybyggarnas rätt, Jenny?

— Nej, det gör jag inte, medgav Jenny. Men, tänkte hon bittert, när hade någon ens talat om en rättvis behandling av dem som dömts att leva här, som brännmärkts som fångar för all framtid,

även sedan de avtjänat sina straff och frigivits? Timothy hade åtminstone pengar att betala importerade djur med och att leja arbetskraft för — de frigivna fångarna måste byta sig till allt de behövde med sina egna produkter som bytesvara och acceptera kårens dubbla och tredubbla priser, för alla importerade varor. Och kunde de inte, hur de än försökte, få det att gå ihop måste de, som hon själv, sälja sin jord och arbeta åt en ny ägare. Hon hade haft tur som hade en man som Timothy som arbetsgivare. Han var hederlig och rättfram och han hade alltid behandlat henne generöst, men ... Hon bet sig i läppen när hon kände att den darrade. Hon var ändå inte fri, trots alla de år hon slitit och strävat i det här hårda, ogästvänliga landet.

Timothys ansikte var fortfarande rödflammigt och hans röst fortfarande retlig, men hon hörde honom knappast, när han pratade på. Hennes minne hade plötsligt fört henne tillbaka till Charlottes däck, till Tom och Olwyn Jenkins och ... Andrew Hawley. Den käre Andrew, så rak och stilig i sin klarröda uniform. Han hade gått så stolt vid hennes sida, medan han planerade det nya liv de skulle leva, när de kom till Botany Bay och blev man och hustru. De hade drömt om en blomstrande farm, ett hemtrevligt hus och barn ... framför allt barn, som skulle överta det arv de med glädje skulle arbeta ihop åt dem.

Hon hade ett barn, tänkte Jenny — en snäll, tillgiven son, som var hennes livs kärlek, men även Justin skulle komma att bära det osynliga, alltid närvarande brännmärket, som son till en fånge. Och, stackars liten, han hade aldrig känt och skulle troligen aldrig komma att känna sin egen far ... även om han hade anledning att vara stolt över honom. En dag, ganska snart, skulle hon berätta för Justin om hans far. Spänningen sjönk undan inom henne och hon upptäckte att hon log, när hon hade fattat sitt beslut. Johnny Butcher — John Broome — var en hjälte för fångbefolkningen i New South Wales för sin vägran

att acceptera tyranni. Han hade blivit en legend genom sin resa till friheten, en resa under vilken han hade visat ett mod och en skicklighet, som få sjömän någonsin hade överträffat.

Nu var han benådad och återbördad till det hav han älskade. Han slogs för sitt land ombord på ett av Hans Majestäts krigsfartyg, det hade Andrew berättat i sitt brev. Jennys ögon blev fuktiga. Den historien skulle få bli Justins arv. Han ...

— Kapten Collins har avgått från sin tjänst som auditör, hörde hon Timothy säga. Han reser hem med Britannia och det kommer att bli en stor förlust för kolonin. Guvernören har utnämnt mr Atkins till hans efterträdare — ett bra val, eftersom han är en av de få som vågar sätta sej upp mot kårofficerarna i allmänhet och Macarthur i synnerhet. Mr Spence ska ersätta honom vid amiralitetets domstol.

— Mr Spence? Tim, talar du om mr Jasper Spence?

Hans färg djupnade.

— Ja, och det är inte bara det. Jag träffade honom i hamnen i går och han berättade att hans dotter ska gifta sej med löjtnant Brace.

Så det här var den verkliga orsaken till Timothys usla humör, även om han typiskt nog inte erkände att det var så. Hon sökte tafatt efter de rätta orden.

— Jag är ledsen för din skull, Tim, sa hon slutligen rakt på sak. Jag vet att du hade hoppats ...

Han avbröt henne bryskt.

— Jag har slutat hoppas. Olyckligtvis har jag lånat pengar av mr Spence i den tron att jag med tiden skulle kunna förmå Henrietta att gifta sej med mej. Eftersom det har blivit omöjligt nu måste jag betala tillbaka pengarna.

— Kräver han det av dej?

— Nej. Han är en god vän. Det skulle han aldrig kräva. Det är jag som kräver det av mej själv. Jag tänker sälja några av

hästarna för att få ihop summan, Jenny. Han lutade sig över det skurade träbordet och tog hennes hand. Följ med mej ut till ängen vid floden och hjälp mej att välja ut de djur jag lättast kan avvara. Jag har ju Lucifer, unghingsten, även om jag skulle avsky att behöva skiljas från honom. Jag skulle få ett bra pris för honom, men Sinbad blir inte yngre med åren. Eller de där båda fuxarna jag kastrerade förra månaden och som jag hade tänkt köra in och sälja som vagnshästar i slutet av året. Men, tusan också, jag kan inte bestämma mej. Vill du följa med mej?

— Nu? Inte kan det väl vara så bråttom om mr Spence inte pressar dej?

— Jag vill ha det ur världen, sa Timothy envist. Det var av den anledningen jag kom hit, även om du kanske har svårt att tro det, eftersom det tog mej så lång tid att komma till saken. Jag ... åh, jag antar att jag skäms och att det var svårt att erkänna att en av kårens officerare har slagit mej ur brädet. Han rätade på sina breda axlar och grinade fåraktigt. Kan du följa med mej nu i eftermiddag? Jardines eller Watt kan väl se till Justin? Och det är inga ston som ska föla — snälla Jenny, hjälp mej!

— Naturligtvis ska jag göra det. Jenny reste sig och gjorde en gest mot resterna efter middagsmålet på bordet. Du äter väl innan vi rider? Det finns färskt bröd och ost ...

— Jag är inte hungrig, försäkrade han. Jag sadlar en häst åt dej medan du talar med Justin. Jag har unge Jackie Scrope som kock nu. Han kan laga någonting åt oss innan vi rider tillbaka.

Han var tyst under större delen av vägen, försänkt i privata, olyckliga tankar, och Jenny störde honom inte. Kolonin hade länge varit utan regn och det damm deras hästar rev upp var tjockt och kvävade och uppmuntrade inte till samtal. Större delen av marken längs den väg de följde hade röjts och odlats, men eftersom skörden var inne och den nya sådden inte hade börjat spira — frånsett majsen — låg fälten tomma och inte

förrän de närmade sig kronans boskapsfarm i Toongabbe såg de tecken på liv.

Där vilade två herdar i skuggan under silvergrå gummiträd och vakade över en hjord nötboskap från Kap. Djurens kvalitet var ojämn, men de såg friska ut. En av männen, som kände igen Timothy, pekade stolt på en grupp betande kvigor i närheten och påpekade att djurens kondition hade förbättrats.

— Det var knappt de kunde stå på benen när de kom i land från Supply — och titta bara på dem nu, mr Dawson. Man kan nästan inte tro att det är samma kriter, va?

— Nej, det är sant, medgav Timothy. Du har skött dem bra, Jem.

— Man får ju lov att göra det som priserna är, sa herdefången med en axelryckning. Åttio pund per skalle kostade de sista som kom med Britannia från Bengalen. I varje fall såldes de för det. Man hade inte fatt en fjärdedel av det priset för dem hemma. Och ett par ston från Kap för gamla för avel och inte så mycket som en skugga av era, ma'am, tror ni inte de fick så mycket som hundra styck för dem?

Timothy gav Jenny en menande blick och sa kort:

— Jag tänker sälja några av mina snart, Jem. Du skulle kunna nämna det för din inspektör. Det är fina djur. Ert gräs här är det bästa i trakten.

— Visst. Jem såg ut som om han hade haft mer att säga angående prisutvecklingen, men han ändrade sig och sparkade i marken med en stövelklädd fot. Det är bra men det skulle behövas regn ... och det lär väl komma nu. Han gjorde en gest mot de tjocka, mörka moln, som täckte himlen i söder. Det är allt bäst ni ser upp ifall ni är på väg mot floden, mr Dawson, för när det där bryter lös kommer det i massor och marken är för torr och hård för att det ska sjunka ner. Ni kan fa översvämning borta hos er, som ni fick i januari.

Men när de kom till Timothy's gård var det inte översvämning de mötte — det var eld. Jenny var den som först kände lukten, när byggnaderna fortfarande var skynda bakom träd. Timothy drev sin häst i galopp vid hennes förskräckta varning. Han höll inte in den förrän de var vid flodstranden och han svor ursinnigt och pekade mot ett halvt dussin infödingskanoter, som paddlades i rasande fart mot den motsatta stranden, ungefär femhundra meter framför dem. Infödingarna var beväpnade med spjut och bumeranger. De ruskade hotfullt sina vapen i luften, när de såg de båda ryttarna.

— Bedegials infernaliska svin! ropade Timothy. De har tänt eld på sädesmagasinet — de fördömda djävlar! Som tur var var det nästan tomt. Jag skickade majsen till Sydney med Francis i förra veckan. Och fyra män följde med, som guvernören har gett order om. Han svor igen och skänklade hästen i riktning mot den brunna byggnaden.

— Hur många har du kvar då? frågade Jenny spämt. Hon drog ett häftigt andetag när hon fick syn på något som var olycksbådande likt en mänsklig kropp bredvid bostadshuset. Hur 'många män *skulle* du ha haft kvar?

— Tre och unge Jackie, men de där vildarna kan inte ha understått sej att ... Timothy hejdade sig. Även han fick syn på den liggande kroppen och färgen försvann från hans ansikte. Oh, min Gud! Det är Jackie ... Låt dem inte ha dödat den lilla kraken!

Men Jackie var död. Ett spjut var djupt begravt i hans bröst. Bredvid honom låg Timothy's musköt, laddad men inte lossad. Jenny föll ner på knä och slog armarna om honom och ropade förgäves hans namn, tills Timothy drog upp henne med ett hest:

— Låt honom vara, Jenny lilla. Du kan ingenting göra för honom nu.

— Men ... Tårarna strömmade ner över hennes ansikte medan

hon bredde sin själ över den tunna, blodiga kroppen. Han var så ung, tänkte hon bittert, en liten föräldralös stackare från Londons gator, som hade deporterats för sex år sedan, vid en ålder av sju eller åtta år, dömd till livstids straffarbete för att ha stulit bröd från en bagares stånd. Och här hade han, trots alla ogynnsamma odds, skött sig väl. Han hade arbetat både hos henne själv och hos Timothy och som budbärare mellan dem. För inte så länge sedan hade Timothy, som alltid hade varit svag för pojken, befordrat honom till kock och gett honom en blygsam lön.

Det värkte i hennes strupe, när hon satt upp igen och red tillsammans med Timothy för att leta efter de andra männen. Två av dem hade, som stackars Jackie, anfallits med spjut och klubbor och brutalt hackats ihjäl. Deras kroppar hade kastats i närheten av det antända sädesmagasinet och bränts nästan till oigenkännlighet i lågorna. Den tredje — förmannen David Leake — var försvunnen. Harts fru, en ung fånge som nyligen hade kommit till farmen, kom ut från den stuga hon hållit sig gömd i, när hon hörde deras röster. Hon var gravid i långt framskridet tillstånd och snyftade så vilt, att hennes berättelse var nära nog obegriplig.

De hade suttit och ätit sin middag i lugn och ro och utan en tanke på att någonting skulle hända, när infödingarna dök upp. Jackie Scrope hade sprungit upp till huset för att hämta musköten, men det hade redan varit för sent.

— Först trodde jag inte de ville oss nånting ont, viskade den chockade flickan. Hon klamrade sig fast vid Jenny, medan hon försökte beskriva den ohyggliga scenen med tunn, söndergråten röst. De bad om mat — majs — och Davie sa att vi inte hade nån att avvara. Sen fick de antagligen syn på Jackie med musköten. Han sköt inte eller hotade eller nånting. Han bara stod där. Men sex, sju stycken sprang bort till huset och innan vi hann lyfta ett

finger hade de — hade de spetsat honom. Davie sa att de hade dödat honom och han sa till mej att gömma mej för att jag inte skulle se nånting mer. Men jag hörde ... jag hörde hur de skrek och skrek och ... jag var så rädd att jag inte kunde röra mej. Jag bara stod där jag stod och så hörde jag er och ...

— Var är Davie? Timothy ansträngde sig för att tala sansat till flickan. För guds skull, Molly, du måste tala om var han är!

— Jag ... jag vet inte. Frågan gjorde flickan räddare än någonsin och hon brast i hysterisk gråt. Hon gömde ansiktet i förklädet och vaggade fram och tillbaka i Jennys armar, utom sig av sorg. Död, antar jag ... precis som lille Jackie! Mr Dawson, vad ska det bli av oss? Tänk om de kommer tillbaka! Gud nåde oss alla, de kommer att slå ihjäl oss!

— Jenny, gör vad du kan för henne. Timothy kontrollerade att musköten, som han tagit från marken bredvid Jackie Scopes kropp, var laddad och svingade sig i sadeln. Jag ska leta efter Davie. Han ... I det ögonblicket kom Davie till Jennys ofantliga lättnad raglande emot dem. Han svajade på benen, han andades häftigt och hans skjorta var sönderriven. Hans fru kastade sig i hans famn och snyftade vildare än någonsin. Han höll henne tyst en stund, sedan bad han henne vara tyst och nickade mot det håll, varifrån han hade kommit.

— De djävlarerna satte eld på bushen, mr Dawson, flämtade han. Alldeles innan de försvann i kanoterna. Vinden håller på att vända ... det blåser hitåt. — Molly, tyst med dej för himlens skull! Jag måste prata med mr Dawson. — Ni har sett vad de har gjort, sir? Med Jackie och ...

— Ja, jag har sett, bekräftade Timothy bistert.

— Unghästarna i bortre inhägnaden ... de kommer att bli avskurna. Jag försökte komma dit men ... jag var ensam och de kastade spjut efter mej så jag tyckte det var bäst att skaffa hjälp.

Den där svarta djävulen Pimelwi är anförare. Det var han som började tända på.

Timothy stirrade på honom i stum bestörtning, sedan hämtade han sig och gav order.

— Du har rätt, Davie. Rid till Toongabbe efter hjälp. Sadla en av arbetshästarna och släpp ut de andra. Fort, människa! Jag gör vad jag kan här. Och ta din fru med dej. Det är bäst att du också följer med dem, Jenny. Du ...

— Nej, svarade Jenny. Vi behövs båda två om vi ska kunna driva hästarna ur bortre inhägnaden.

Hon satt redan på sin häst, på väg bort i kort galopp, innan han hann hejda henne. Timothy hade sina bästa ungdjur i bortre inhägnaden, det visste hon och han hade talat med stolthet om det bastanta stängsel han hade byggt runt deras betesmark. Om det började brinna i vegetationen där skulle hästarna bli instängda i en falla, ur stånd att ta sig till floden eller hoppa över det höga, stadiga stängslet.

Och, såg hon medan hennes sto ökade farten, det brann redan i skogen! Hon hade trott att lukten av brandrök, som hon fortfarande hade kvar i näsborrarna, kom från sädesmagasinet, men nu blev den starkare och fränare, medan elden spred sig. De hade varit utan regn så länge att träden och undervegetationen var som fnöske och det behövdes bara en gnista, för att de skulle fatta eld. Och de regnmoln, som herdarna i Toongabbe hade varnat dem för, täckte visserligen himlen i söder, men ovädret visade inga tecken på att börja bryta ut.

Stoet snubblade och Jenny måste använda hela sin koncentration på att hålla det trötta djuret på fötterna, men hon vågade inte sakta in farten. Vinden var inte stark, men den blåste från floden, som David Leake hade sagt, rakt mot Timothys farm. Hans får och den lilla hjorden nötboskap borde

vara i säkerhet, eftersom de gick på bete på andra sidan farmen, åt Toongabbe till, med flera tunnland röjd mark mellan sig och de eldhotade områdena.

Hon såg Timothy rida förbi henne och göra tecken till henne att stanna och vända om. Han röt med rökkvävd stämma, att han skulle fortsätta ensam. Hon ignorerade både gester och ord och hennes hjärna registrerade dem för övrigt nästan inte. Men hennes sto blev allt tröttare och snubblade allt oftare, dessutom var hon rädd för det hotfulla dånet från brinnande buskar och träd som steg allt högre. Lågor lyste bakom röken och alldeles framför Jenny lyfte en flock parakiter för att söka säkerhet ovanför träden och till höger om henne förvandlades ett högt gummiträd med ihålig stam till en pelare av eld. Hon hörde det gastkramande, halvt mänskliga skriket från en känguru, som inte hade hunnit rädsla sig och hon såg en skymt av något dussin andra, som rörde sig med ofattbar hastighet i väldiga skutt, instinktivt på väg mot floden. Deras framfart och de märkliga, nästan snyftande ljud, som undslapp dem, gjorde stoet ändå räddare. Hon saktade in till skritt och Jenny måste till sist glida ur sadeln och leda henne sedan hon bundit en remsa av sin underkjol över hästens ögon.

Hon förlorade Timothy ur sikte, men hon var för orolig för att bli rädd. Hästarna var det enda som betydde någonting, det enda hon tillät sig att tänka på. I ett eko från det förflutna mindes hon de heroiska ansträngningar hennes far hade gjort för att rädda sina arbetshästar, när lord Braxtons män hade tänt eld på deras stall. De hästarna hade varit Angus Taggarts levebröd — precis som unghästarna i den hotade inhägnaden var Timothys. Om de gick förlorade eller skadades skulle han vara tillbaka vid sin utgångspunkt. Fem års hårt, hängivet arbete skulle vara bortkastat, hans kapital skulle vara borta och hans skuld till Jasper Spence obetald.

Huset, uthusen och inhägnaderna kunde repareras, om de skulle brinna — unghästarna var oersättningsbara och ... Jennys sto blev besinningslös av skräck. Hon gjorde ett kast med huvudet och tog ett vilt språng, så att Jenny kastades omkull, sedan skenade det annars så fromma djuret och försvann hastigt utom synhåll i den tätande röken. Jenny reste sig upp, sjuk av desperation och med en skärande smärta i höger vrist, när hon försökte fortsätta. Stoet skulle klara sig. Hon skulle galoppa bort från elden, ledd av sin instinkt, som de vilda djuren, men ... Hon bet ihop tänderna när smärtan blev intensivare. Hennes vrist var illa stukad, om den inte var bruten, och hon hade fortfarande en bra bit kvar till inhägnaden och hon var inte säker på åt vilket håll hon skulle gå, för att hitta grinden. Men nu såg hon stängslet tjugo meter framför sig ... och plötsligt såg hon också Timothy. Han hade öppnat grinden och rivit ner de båda översta sianorna från stängslet på båda sidor om grinden, för att vidga öppningen åt de instängda djuren.

Jenny bet ihop tänderna för att kväva en snyftning. Hon hörde hästarna, hon hörde deras hovslag och deras skrämmande gnäggningar, men hon kunde inte se dem. Tydligt var de stackars djuren panikslagna och rusade av och an i blind skräck. Om de inte drevs ihop och ut genom den öppning Timothy hade lyckats göra, skulle de bli förstörda redan innan elden nådde stängslet och förstörde även det.

Hon ropade till Timothy, men hennes mun och hals var för torra för att orden skulle nå fram. Han vände sig emellertid om och såg henne, gjorde en gest mot stängslet, kastade sig upp på sin häst och ögonblicket därpå var han försvunnen, som om han aldrig hade funnits där. Jenny linkade fram till stängslet och klängde sig fast vid det, tills hon hade hämtat andan, sedan kämpade hon desperat för att fullborda det arbete han hade påbörjat. Åratals hårt kroppsarbete hade gjort henne stark,

men den här uppgiften översteg hennes förmåga och hon lyckades bara riva ner en liten sektion av inhägnaden, innan dånet från annalkande hovar varnade henne för hästarnas ankomst.

Det verkade som om Timothy som genom ett eller annat under hade lyckats samla dem och fått i varje fall några av dem, att springa i rätt riktning. Hon slängde sig undan från öppningen, stödde sig matt mot en stolpe och sög ner ett kvävande andetag i sina lungor, när hjordens förelöpare kom dånande förbi henne. Det var svårt att räkna djuren i röken och dammet, det var till och med omöjligt att urskilja enskilda djur och identifiera dem. Men Jenny såg eller tyckte att hon såg en stor, svart häst med tom sadel hoppa över de båda återstående sianorna i det hål hon hade försökt göra till höger om den öppna grinden.

Det kunde bara vara Sinbad, hingsten, eftersom ingen av de andra hästarna bar så mycket som en grimma i hagen. När innebörden i det hon sett gick upp för henne skakades hon av en snyftning. Om Timothy hade kastats av hästen ... Oh, käre Gud! Hon måste leta efter honom, hon ... Hovslagen trummade bort i fjärran och hon trevade sig blint mot de anstormande lågorna medan hon ropade hans namn med hes, nästan ljudlös röst.

— Tim! Var är du Tim? Har du blivit skadad?

Dånet från ett muskötskott fick henne att stanna på ostadiga ben. Sedan, efter vad som kändes som en evighet, skymtade hon Tims långa gestalt mot den brinnande vegetationen. Hans ansikte var svart av sot och skjortan hängde i trasor. Han kom raglande som en berusad och höll sig på benen enbart genom enorm viljeansträngning. Jenny lade armen om hans midja och de snubblade tillsammans fram mot grinden.

Han sa hest:

— Lucifer — unghingsten — försökte hoppa över stängslet.

Han bröt båda frambenen ... Jenny, jag var tvungen att skjuta honom. Men ... resten kom undan, eller hur?

— Ja, jag tror det. Hon var illamående av medlidande när hon såg upp i hans desperata ansikte. Sinbad var med dem, Tim. Jag tror i varje fall det.

Han nickade.

— Jag var tvungen att låta honom springa medan jag tog hand om Lucifer. Han kommer att leda unghästarna i säkerhet och det blir lättare att samla in dem när de är tillsammans med honom. Vi måste bort härifrån, Jenny, tillbaka till husen. Vi kan rida dubbelt på ditt sto och ...

— Hon är också borta, bekände Jenny olyckligt. Hon slet sej. Hon var alldeles galen av skräck, Tim, jag är ledsen, men jag kunde inte hålla henne.

— Då får vi gå. Kom, kära lilla flicka. Vi går mot floden. Det är närmast och där är vi i säkerhet. Han tog hennes hand men Jenny hade bara linkat med honom några steg när han gav till ett rop, vände sig om och lyfte upp henne i sina armar. Varför i helvete talade du inte om att du var skadad?

Hon svarade inte utan lutade huvudet mot hans axel, andfådd och utmattad. Timothy muttrade någonting hon inte hörde och vandrade bistert på. Han var lika uttröttad som hon och halvt förblindad av svett och han snavade ofta över rötter och tuvor, som låg i vägen för dem. Marken framför dem var övergiven av allt levande. Bushens vilda invånare hade för länge sedan flytt, hästarna hade försvunnit och än sågs inte en skymt av den hjälp Davie Leake hade ridit för att hämta. Antagligen skulle det hinna bli mörkt innan någon från Toongabbe skulle hinna hit, tänkte Jenny. De flesta av dem måste ju komma till fots. Och resten av nybyggarna i området skulle se elden som ett hot mot sina egna djur och sin egen egendom. De måste förvissa sig om

att de utan fara kunde lämna sina hem, innan de kom för att hjälpa Timothy.

Hon kvävde en suck. Soldaterna skulle naturligtvis se det som sin plikt att fånga den ökände Pimelwi och ställa till blodbad bland hans stam. Det var Pimelwi som en gång stack sitt spjut i guvernör Phillip och sårade honom allvarligt och soldaterna hade letat oavbrutet efter honom sedan dess. Till och med Baneelon och Colbee hade förklarat honom som fiende och ... Plötsligt — Jenny kunde nästan inte tro att det var sant — kände hon droppar på sin kind. De kom tätare och tätare och snart var hennes ansikte vått. Hon tittade upp och kände ett hopp födas, när hon såg att ovädret äntligen hade brutit ut.

— Tim, Tim, det regnar! ropade hon.

— Regnar? Han stannade mitt i ett steg och stirrade uppåt med samma klentrogna häpnad, som hon nyss hade känt. Sedan gav han till ett triumferande tjut, ställde ner henne på marken och höll henne intill sig.

— Tack gode Gud! Fortsätter det här kommer det att ta hand om elden. Jenny, vi är räddade!

Det var som om himlen hade öppnats som svar på hans bön. Regnet kom i strömmar och utplånade eldskenet och det omgivande landskapet. I flera minuter stod de stilla och lät den svala syndafloden dränka deras svettvåta, utmattade kroppar och lindra deras törst.

— Det kommer att fortsätta, sa Timothy sedan. Det är nog bäst vi söker skydd, flicka.

Det fanns en egendomlig underton av oro i hans röst och Jenny mindes den varning herden i Toongabbe hade gett dem. Skulle det verkligen komma en översvämning i brandens kölvatten? Hade de undgått en fara bara för att ställas inför en ny?

Men när hon formulerade sina farhågor skakade Tim på

huvudet. En vit blixtnärligaste över den mörka himlen och åskan dånade olycksbådande.

— Vi måste under tak fortast möjligt, Jenny, sa han. Vi hinner inte tillbaka till huset men det finns ett magasin inte långt härifrån och jag tror inte elden kan ha kommit dit. Upp igen! Han lyfte upp henne trots hennes protester och började springa.

De nådde sitt mål — ett skjul av trä — på fem minuter och fann att det var oskadat, som Timothy hade hoppats. Han sparkade upp låset med stöveln medan han sa:

— Jag har sett de här ovädren förr här i regionen. Regn och åska och sedan hagel ... hagel stora som duvägg. Det brukar inte hålla på länge men det är desto värre medan det pågår. In med dej. Jag tror det var i sista minuten.

Och han hade rätt. Medan Jenny haltade in i skjulets dunkel upphörde regnet och sedan följde ett våldsamt smatter mot taket, så våldsamt att det hade kunnat vara en skur av musköt-kulor. När Timothy kom flämtande efter henne visade han upp två hagel i handflatan.

— Ser du? De här gör alldeles fördömt ont om man överrumplas av dem ute och de kan slå säden till marken på några minuter.

En ny blixtnärligaste lyste upp skjulets inre och Jenny såg sig omkring och identifierade innehållet som korn på fyrtio eller femtio skäppor.

— Men — hon kunde inte hålla förvåningen från sin röst inte utfodrar du väl hästarna med korn?

— Nej. Timothys sotsvarta, trötta ansikte lyste upp i ett roat leende. De äter gräs och kaffir. Det här — han böjde sig ner och fyllde en hand med säd medan hans leende vidgades — det här är mitt motdrag mot Macarthur och hans banditkår. Men om

jag berättar vad det är måste du hålla tyst, min kära flicka, för annars kan vi råka riktigt illa ut, både du och jag.

Jenny låtsades inte missförstå honom.

— Menar du att du har ett destilleri?

Hon var skakad över den väldiga risk han tog. Sprit som destillerades av oskickliga händer kunde bli en stark och till och med livsfarlig dryck, ett hot mot människors hälsa, till och med mot deras liv. En ny förordning av guvernören förbjöd privat tillverkning och överträdelser mot förbudet straffades strängt. Men Timothy ryckte på axlarna och försäkrade, att han visste vad han gjorde.

— Min gamle vän Silas Porter, Britannias styrman, skaffade mej destilleringsapparaten. Davie Leake arbetade på ett whiskydestilleri innan han kom hit. Det är en bra vara vi framställer och den kostar en fjärdedel av vad den där infernaliska romkåren tar för sin sprit. Jag kan hålla mina arbetare nöjda och belåtna och när det behövs kan jag leja extra arbetskraft. Jenny, för himlens skull, man måste ta vissa risker på det här korrumperade stället om man ska klara sej!

— Jag vet, svarade Jenny, illa till mods, men ...

— Glöm att jag har sagt ett enda ord om det här, avbröt han. Lagg dej nu får jag se om jag kan göra nånting åt den där vristen, hör du det! Inte för att det är mycket kvar av min skjorta men ett bandage räcker den kanske till. Var gör det ont? Här?

Varsamt som en kvinna lade han ett förband om den skadade vristen, sedan gav han henne ett okynnigt grin, tog fram en fickflaska och höll fram den.

— Ta en klunk av det här mot smärtan. Nå, drick nu! Jag försäkrar dej att det inte är min egen produktion. Det är Kap Brandy av bästa sort, köpt av kapten Foveauxs kvinna. Har

någon nånsin gjort sej förtjänt av den är det du. Du har varit underbar, Jenny, och jag är tacksam, det ska du veta.

Jenny svalde några klunkar. Spriten var stark men effektiv. Den lindrade både smärtan och hennes trötthet och gjorde hennes humör ljusare. Utanför skjulet skrällde den ekande åskan och haglet fortsatte att hamra mot det lilla skjulets spåntak. Men under taket var det torrt och varmt och efter en stund smög sig en behaglig lojhet över henne och utplånade hennes farhågor.

Timothy låg utsträckt bredvid henne, belåtet trött. Han låg med slutna ögon och masserade försiktigt hennes skadade vrist. Under alla de år hon hade känt honom hade han aldrig någonsin försökt utnyttja henne. Förhållandet mellan dem hade varit baserat på vänskap, ömsesidigt förtroende och sympati och hela tiden hade i varje fall hon, ständigt varit medveten om att han var ägare till den jord hon brukade och att han var hennes arbetsgivare. Hon kände honom röra på sig och tänkte på gamle Watts ständiga förmaningar till henne att »spela sina kort väl». Fast hon var medveten om att det var ett klokt råd, kunde hon inte följa det, varken för sin egen skull eller för Tims.

Dessutom var det Henrietta Spence. Henrietta hade alltid funnits som en barriär mellan dem, även om det var sant att hon skulle gifta sig med löjtnant Brace, så att barriären inte längre fanns ... Jenny kände hans blick och drog sig instinktivt tillbaka.

— Tim, Davie kanske har kommit tillbaka från Toongabbe med hjälp. Vi ...

— I det här vädret? Han svor lågt. För himlens skull, kvinna, de har sökt skydd som alla förnuftiga människor. Ovädret är inte över än på länge.

— Men vi ...

Han låtsades inte om hennes avbrott utan fortsatte, som om han hade kunnat läsa hennes tankar:

— Jenny, varför bad jag dej inte gifta dej med mej för flera år sedan? Jag måste ha varit blind! Du är den finaste, modigaste kvinna jag någonsin har känt. Du tvekade inte ett ögonblick där ute i branden. Alla andra skulle ha sprungit sin väg, men inte du. Han tog hennes händer och höll dem i sina. Han låg mycket nära henne med sin smidiga, starka kropp tryckt mot hennes, sin varma andedräkt mot hennes kind och trots all beslutsamhet, kände Jenny hur hennes hjärta började klappa fortare. Det var länge sedan en man hade begärt henne, men hon stålsatte sig och drog sig ifrån honom igen.

— Jag förstår inte att jag har kunnat undgå att märka vilken kvinna du är, fortsatte Timothy. Under alla dessa år.

Förvåningen i hans röst var sårande och stoltheten kom henne till undsättning.

— Du har aldrig tänkt på någon annan än Henrietta Spence, sa hon anklagande. Du har varit kär i henne hela tiden, inte sant?

— Jo, bekände han bryskt. Men hon ska gifta sej med den där slyngeln Brace — jag talade ju om för dej att hon gjort sitt val. Och därmed är jag fri att välja, eller hur?

— Jo, jag antar det, men ... Oh, Tim, låt mej vara, jag ber dej! Du kommer att ångra dej — du har din ställning att tänka på. Och min. Nu var hon plötsligt rädd och hon vädjade till honom. Jag är fånge. Du vet vad det betyder.

— Visst vet jag det ... och tror du att jag bryr mej om det? Han lindade armarna om henne medan hans mun sökte hennes.

— De skulle tvinga dej att bry dej om det, de respektabla människorna, officerarna ... Det gör de alltid, Tim, protesterade Jenny och tillade trotsigt: Och jag behöver inte gifta mej. Justin och jag har det bra som vi har det. Vi ... En åskknall dränkte

hennes ord. Hon blev skrämmd över dess närhet och försökte resa sig, men Timothys händer höll henne kvar.

— Ja, du har Justin ... och Justins far en gång i tiden, eller hur? Jag tycker att det gör att vi är kvitt, bortsett från att jag aldrig har rört den där flickan jag älskade. Jag har inte så mycket som kysst henne, Jenny.

— Ja, men ...

— Jag är man, fortsatte Timothy utan botfärdighet. Jag nekar inte till att jag har begagnat mej av några av Sydneys horor. Men jag har kastat bort fem år ... fem långa år på att gå omkring som en kärlekskrank idiot och drömma om det jag aldrig kunde få. Men nu är det över. Jag tänker börja om. Jag vill ha en hustru och en familj. Jag vill ha söner som Justin, som kan ärva det jag har svettats för att bygga upp. Jag vill ha *dej*, Jenny ... *dej* och din pojke. Jag svär på att du aldrig ska behöva ångra *dej* om du gifter *dej* med mej.

Jenny hade inga andra argument — det vill säga, inga som han skulle lyssna till i sin nuvarande sinnesstämning. Åskan dånade igen och den blixtn som följde på den lyste upp Timothys ansikte, när han sträckte sig efter henne och otåligt drog henne intill sig.

Hans läppar fann hennes och hans händer smekte hennes bröst och rörde sig med skicklighet och äganderätt längs hennes höfter och lår och lyfte upp den sönderrivna kjol, som hade dolt dem.

Jenny upphörde att kämpa emot och gav efter med en liten suck av blandad smärta och glädje.

— Vi kommer att bli ett fint par, min söta flicka, viskade han med sin mun mot hennes medan passionen övergick till varm tillfredsställelse. Och vi två ger tusan i alla respektabla människor som vågar påstå nånting annat.

De där respektabla människorna omfattade även Henrietta,

tänkte Jenny torrt. Henrietta och hennes blivande man och hennes far, ja, troligen också hennes far.

— Tim, hur mycket *är* du skyldig mr Spence? frågade hon försiktigt.

Timothy svor mellan tänderna.

— Måste du påminna mej om det nu? Han lade armen om henne och drog ner hennes huvud mot sin axel. Sov nu, min vän. Tids nog kan du bekymra dej om mina skulder.

— Jag kommer att sova bättre om jag vet, envisades Jenny.

— Du bär dej redan åt som en fru, muttrade han.

— Nej, Tim, var allvarlig nu! Vi har förlorat Lucifer och jag vet vilket slag det är, för du skulle ha fått mest betalt för honom.

Han suckade.

— Ja, det skulle jag, Lucifer var ett sällsynt fint djur. Men det skulle ha retat mej hemskt att behöva sälja honom till Foveaux eller Macarthur eller någon av deras kumpaner, så det slipper jag åtminstone.

— Hur mycket är du skyldig mr Spence? Var snäll och tala om det för mej. Det finns en anledning till att jag vill veta det.

Han tvekade, sedan fortsatte han motvilligt:

— Omkring trehundra-trettio pund med ränta. Det var mycket, mycket mer än Jenny hade föreställt sig och hon kunde inte hålla tillbaka en bestört flämtning. Timothy fortsatte dystert: Jag får lov att sälja båda fuxarna och kanske ett par till ... men jag ska betala, Jenny, så oroa dej inte. Jag har fortfarande inte fått pengarna för min majs och destilleriet kommer att bli en stor fördel, tro mej. De kommer inte att kunna pressa mej genom att tvinga mej att köpa deras rom längre.

Nej, men de skulle börja undra, tänkte Jenny, och kanske bli misstänksamma och börja leta ...

— Jag kan köpa tillbaka min mark av dej, Tim, erbjöd hon,

men när hon kände att han tog illa upp skyndade hon sig att tillägga: För Justins skull, så att han ...

— När jag gifter mej med dej kommer jag att ansvara för *både* Justin och dej. Det fanns skärpa i hans röst och han reste sig på armbågen och försökte söka i hennes ansikte i dunklet. Litar du inte på att jag ska ta hand om er båda två?

— Jo, Tim, naturligtvis gör jag det! Jenny var botfärdig. Du har aldrig gett mej anledning att tro annat.

Och det hade han inte, tänkte Jenny. Han hade varit en pålitlig vän och den bästa bland husbönder och han hade alltid visat varm tillgivenhet för Justin. Skulle någonting av det förändras om hon blev hans hustru? Nej, han var inte den sorten ... och Justin, han skulle behöva en far och inte skulle hans egen far komma tillbaka efter så många år. Hon tänkte ett kort ögonblick på Johnny Butcher och sedan på Andrew och kvävde en liten suck av vemod.

Hon upptäckte att ovädret var på väg att dra förbi och även om åskan fortfarande mullrade på avstånd hade haglet slutat att smattra mot skjulets tak. Snart skulle allt vara frid ... Hon log och sträckte en hand mot Tims hand och tog den och tänkte på deras glädjefyllda förening med plötslig värme och optimism.

Hans vrede hade dött bort. Han lutade sig fram och kysste henne och hennes åtrå väcktes till eld av hans ...

Hjälp kom i gryningen. De döda begravdes och tillsammans med ett halvt dussin nybyggare från Toongabbe gav sig Timothy ut för att samla in hästarna. En avdelning soldater under befäl av löjtnant Brace rodde över floden med order att utkräva hämnd av Bedegial-stammen, arresteras deras hövding, Pimelwi, och föra honom till Parramatta, där han skulle få sitt straff.

Tjugofyra timmar senare kom styrkan tillbaka och ägaren till

den båt som rott dem över, Robert Webb, berättade djupt skakad för Jenny vad de hade gjort.

— Det var rena massakern. Gud ska veta att jag inte ger mycket för infödingar som stjal och mördar och bränner våra gårdar och grödor ... men Brace gav dem inte en chans. Visst slängde de spjut mot oss när vi kom ikapp dem men spjut är inte mycket till försvar mot musköter. Brace gav sina rödrockar order att ta betäckning och sen befallde han dem att öppna eld.

— Men, Rob, han talade väl med dem? Jenny var lika chockerad som Webb. De som mördade Tims män kom från andra sidan floden och Davie såg Pimelwi tillsammans med dem, men det betyder inte att de infödingar Brace hittade hörde till Pimelwis stam. Hade ni ingen tolk med er?

— Jo, vi hade Wurgun. Han sa att infödingarna påstod att attacken var en hämnd för att några vita hade gått till anfall mot dem utan anledning för tio dagar sen nånstans söderut. Men Brace lyssnade inte ens. Han tog det som att de bekände att de var skyldiga och det räckte för honom. Men Pimelwi var tillsammans med dem och de har tagit honom till Parramatta med sex eller sju muskötkulor i hans svarta skinn. Ungefär ett dussin andra sårades och fem dog med detsamma. En seger för den ridderliga romkåren, Jenny! Han skakade vanmäktigt på huvudet. Fick Tim Dawson tillbaka sina hästar?

— Ja, nickade Jenny. Han fick tillbaka dem.

Men till vilket högt pris, undrade hon bestört medan Rob gav sig av. Räden hade varit en hämnd för övergrepp från nybyggare. Nu hade Bediagals hövding tagits till fånga och många andra dödats och sårats och nu skulle stammen kräva hämnd igen och hela den fruktansvärda kretsgången hade fatt ny fart.

En djup sorg svepte igenom henne och tårar värkte i hennes

strupe, när hon sneglade på de nygrävda gravar, där Jackie Scrope och hans olyckskamrater vilade.

Vilket arv väntade Justin och de söner hon och Tim skulle få?